



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Exempla punitorum ob auaritia[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

linquit heredes filios, & nepotes: & custoditur iusto substantia peccatoris. Sic diuina æquitate Ægyptiorum diuitiæ translata, diuque per Ægyptios iniquissimè pressis data sunt Israelitis: ac paulò antè iisdem Ægyptijs magnæ clades illatae sunt, & percussit grando in omni terra Ægypti cuncta, qua fuerunt in agris, ab homine usque ad iumentum: cunctamq; herbam agri percussit grando, & omne lignum regionis confregit. Quod & per locustas & per alias plagas fecit. In nouo quoque Testamento permisit Christus dæmonibus intrare in gregem porcorum, & ecce impetu abijs totus grex per praeceps in mare, & mortui sunt in aquis. Ecce dator bonorum permisit hominū hosti vt tantum damnū inferret, gregem totum vno impetu perditum iret. Quid ita? Quia, vt ait Iansenius, Geraseni erant Israëlita, quibus lege prohibitum erat, carnes porcinas manducare; quare contra legem suam, & Dei voluntatem, gregem porcorum alebant. Iniustam igitur possessionem iustè dissipauit. Filio quoque prodigo, nonnè profuit, quia cepit egere? Idcirco enim in se reuersus, dixit: *Quanti mercenarij in domo patris mei abundant panibus, ego autem hic fame pereo? Surgam, & ibo ad patrem meum.* Quàm multi redeunt ad Deum, cùm paupertatè sentiunt? Quàm multi, qui antea delicijs abundabant, neque ante, neq; post prandia, aut cœnas dignati sunt benedictionem à Deo exorare, aut ei gratias agere? spoliati autem quanto nunc affectu dicunt: *Panem nostrum supersubstantialem, seu quotidianum, da nobis hodie?*

Exod. 9, 25.

Matth. 8. 32.

Luc. 15. 17.

Matth. 6. 11.

VI.

Et quoniam diuites, cùm se satis habere existiment, non admodum frequenter aut feruidè orant: *Panem nostrum quotidianum, da nobis hodie;* illud saltem prouidit Deus, vt pauperes, qui ab illis stipem accipiunt, pro illis orent. Quia verò saepe contrarium accidit, vt non pauperes à diuitibus, sed diuites à pauperibus accipiant, siue per vim, siue per fraudem; mutatur quoque genus orandi, & pro benedictione maledictio à Deo petitur, & impetratur. Audit enim clamores pauperum Deus; & voces lamentantium nubes ac caelum penetrant. Hac de causa euersum est olim à barbaris Romanum Imperium, tunc nimirum, quando in capite delictorum fuit auaritia. Ea scilicet erant vota, ea preces egenorum; quod Saluianus testatur. *Iam verò illud, inquit, cuiusmodi, aut quàm grame; genere quidem dispar, sed iniquitate non dispar: nisi*

Saluian. l. 7.

p. 72.

fortè

fortè in hoc diffar, quia maius: proscriptiones dico Orphanorum, viduarum afflictiones, pauperum cruces; qui ingemiscetes quotidie ad Deum, finem malorum imprecantes; & quod grauissimum est, interdum vi nimia amaritudinis, etiam aduentum hostium postulantes, aliquando à Deo impetrauerunt, vt euerisionem tandem à barbaris in commune tolerarent, quam soli antè à Romanis tolerauerant. Legantur veterum annales, inspiciantur historia: cælum, terra, omnia elementa, reperientur pro Deo pugnasse, atque diuitias impiorum pessum dedisse. Cedrenus refert, initio Imperij Michaëlis Paphlagonis, grandinem impetu intolerabili delatam, non frugiferas modò sterilesque arbores confregisse, sed domos quoque deiecisse, & templa ac segetes vitesque solo allisisse. Vnde summa sterilitas effecuta. Sub Iuliano Imp. apostata, Alexandria maris astu sic inundata est, vt eo in locum suum regresso, in rectorum tegulis scaphæ marinæ sint repertæ. Diem eum, quo recessit, inter anniuersarios sacrum deinceps celebrarunt Alexandrini, & Deo pro liberatione gratias egerunt, qui cum homine malo malam quoque, abduxit tempestatem, quam is ipse adduxerat. Quod plerumque fit. Nam, vt Sigonius scribit, Anno salutis 589. Italia ab Authari Longobardorum rege miserè afflictâ, quasi affligentis delicto contaminata balneo indigeret, continuis imbris, Octobri mense cælò effusus, tanta aquarum illuuius Italiam totam inuasit, quantum post antiquum diluuium nulla hominum, aut litterarum memoria prodidit. Nam exundantibus amnibus non campi solùm passim in stagna conuersi, & vix itineraque confusa sunt, sed tecta etiam subruta, atque homines passim, pecudesque nullo discrimine perierunt. Veronæ Athesis amnis ita creuit, vt aqua ad ædem D. Zenonis peruenerit. Quod verò pro insigni miraculo S. Gregorius scripsit, Authari ipso rege spectante, aqua apertis templi januis irruens, templum tamen ipsum non iniit: & paulatim crescens vsque ad fenestras, quæ proximæ tecto erant, euasit. Qui verò in templo remanserunt, cum elabi inde non possent, aquam tamen ad januam templi venientes hauriebant, neq; ab eius impetu aliquid noxæ accipiebant. Ea ædès fuit, quæ hodie in ripa Athesis sita Oratorium S. Zenonis vocatur. Templo ipso incolumi, tamen muri vrbs vi aquæ multis in partibus subruti prociderunt. Quin etiam

Niceph. l. 10.
cap. 35.

Carol. Sigon.
lib. 1. de regn.
Ital.

etiam Romæ Tyberis exitu Octobris adeò intumuit, vt super moenia scandens altiores quoque vrbs regiones latè omnes obsederit. Itaque non solùm innumerabiles domos subuertit, sed horreis etiam Ecclesiæ deturbatis frumenti numerum ingentem corrupit. Quodque homines nouo stupore defixit, magna serpentum turba cum ingenti dracone, secundo flumine, in mare delapsa, quæ post falsis fluctibus hausta, & ad litus eiecta intuentibus omnibus memorabile spectaculum edidit. Quot tunc terræ fructus, quot iumenta & alia animalia, quot vestes, quot domos, quot thesauros putemus perijsse? quemadmodum & in alijs similibus pluribus eladibus, de quibus in libro de Mundo & Mundi partibus egi. An frustra Deus tales plagas immisit? Digni erant homines, priuari opibus, quarum abusu dignis Deum honoribus priuauerunt.

Neque rex tantùm in causa fuit, quo diuinus iudex fortè tamquam flagello vsus est, sed sæpe populus ipse oppressus, à Superioris eiuscemodi poenas extorsit, sæpe etiam meruit, neque rarò, vt communi clade plederentur, omnes à summo ad imum peccauerunt. A summis incipiamus. Tales enim Iudæorum principes describit Isaias his verbis: *Canes impudentissimi nescierunt saturitatem, quantumcumque edant, bibant, corradant, ipsi pastores ignorauerunt intelligentiam, nec interrogauerunt, quid fas, quid nefas esset, ab ouibus exigere: omnes in viam suam declinauerunt, unusquisque ad auaritiam suam, à summo vsq; ad nouissimum.* Summi vt nouissimos degluberent; nouissimi vt summos deciperent, atq; ita vtrimque fierent rei. Domi bellique, in curijs & castris auditur vox illa: *Venite, sumamus vinam, & impleamur ebrietate: & erit sicut hodie, sic & cras, & multò ampliùs.* Hinc ventres pinguedine & omento lorricatos ferre nec validissimi equi possunt; Sellæ ipsæ, in quibus pergræcantur isti Bacchi potiùs, quàm Martis alumni, rumpuntur; & plura pocula, quàm telà circumferuntur; plura conuiuia, quàm prælia numerantur; splendor argentum in mensis, ferrum rubiginæ sorder in vaginis. Hæc vita sine diuitijs non agitur; diuitiæ non sufficiunt, nisi militibus decedat, quod ducibus accedit. Eunt igitur milites, & rusticos deprædantur; duces, vt sit sicut hodie, sic & cras, & multò ampliùs, militum stipendia interuertunt. Ita non ad præliandum, sed ad spoliandos miseros animantur. Sic merentur,

VII.

Ita. 56. 11.

III

K.

tur,